

Chị Hai Cua Đòng!

Song Nhi

Vùng quê nhỏ bé nằm bên bờ sông Tiền này được thiên nhiên ưu đãi về địa thế. Cây trái và đồng ruộng do phù sa bù đắp quanh năm thành một vùng trù phú! Nơi đây người ta không cần biết đến địa chỉ, vẫn có thể tìm được nhà nhau một cách dễ dàng bằng phương thức hỏi thăm tên! Vì thế khi hỏi nhà Hai Cua Đòng thì sẽ có ngay một cậu nhóc dẫn bạn đến tận nhà! Không phải chị Hai là người nổi tiếng hay giàu có gì, thậm chí chị khá nghèo so với những người khác và hình thức thì cũng không hơn ai! Không nhiều người biết tên thật của chị, nên ngày từ nhỏ; khi chị chuyên đi bắt cua bán cho mấy bà bún riêu ở chợ, cái tên Hai Cua Đòng có từ đó!

Theo lời bà Tư kể thì chị hai khi còn nhỏ là đứa trẻ nhìn xinh xắn như bao đứa con nít khác! Rồi nhà chị xảy ra hoả hoạn, ba chị mất mạng, chị cũng bị lửa táp phỏng nặng!!! Sau đó di chứng xảy ra khiến chị bị nhiều vết sẹo lớn và chân rút gân khiến dáng đi của chị không bình thường, ngay thẳng như người khác! Năm chị mười lăm tuổi, Má chị qua đời bởi nhiều năm đau bệnh, bỏ chị bơ vơ trên cõi đời với mái nhà xiêu vẹo! Tùy hình dáng xấu xí làm nhiều đứa con nít khác khiếp sợ, và trải qua nhiều biến cố như thế nhưng chị Hai không lấy làm buồn phiền! Ai cũng nhìn nhận chị là người tốt với chòm xóm, nhà ai có chuyện, chị tới giúp như người nhà của mình!

Năm chị 27 tuổi, buổi chiều như bao ngày chị đi bắt cua về rồi đem giao cho mấy bà ở chợ. Nhưng khi trở về nhà vào chập choạng tối, ngang qua khu nghĩa địa, chị nghe tiếng con nít khóc! Chị sờn cả tóc gáy khi nhớ đến những câu chuyện bà con kể quanh nghĩa địa này và thầm nghĩ lẽ nào có ma? Chị cố gắng bước nhanh. Tiếng con nít vẫn vọng theo gió kéo bước chân chị! Chị đoán "lý nào sớm vậy có ma?". Ma có nhát ai chứ làm sao dám nhát chị, bởi chị còn xấu hơn nó kia mà! Hay là tiếng mèo hoang kêu rồi thần hồn nát thần tính nhưng lỡ đó là con nít thật thì sao? Đắn đo mãi, cuối cùng chị quyết định bước vào nghĩa địa và lắng nghe xem tiếng khóc phát ra từ đâu? Chị đã định được hướng và đi về phía chòm mả của ông Cả Thượng được xây kiên cố, khang trang ở một góc nghĩa địa! Ngay giữa chòm mả ấy có một đồng vải tro trọi và tiếng khóc phát ra từ đó! Chị Hai rón rén bước đến với sự sợ sệt. Trời chập choạng tối, ở giữa nghĩa địa vắng vẻ cộng với tiếng trẻ con khóc, khiến khung cảnh có cái gì đó ma quái làm chị nổi cả gai ốc! Gom hết can đảm, chị Hai thò tay vào đồng vải ấy, khi chạm được cái khối thịt tuy có phần lạnh, nhưng chị Hai xác định đó là da thịt con người chứ chẳng phải ma quái! Điều đó, khiến chị mạnh dạn và gỡ những lớp vải phía trên ra! Đúng như chị nghi ngờ, chính giữa là một đứa con nít đang bị kiến bu cắn đỏ cả người, có lẽ nó khóc từ lâu lắm nên tiếng khóc bắt đầu khàn đặc! Chị phải kiên và cứ như thế ôm nó đi về nhà!

Nghe tin chị Hai nhặt được đứa con nít ở chòm mả một cách kỳ lạ như vậy, người ta kéo lại chặt cái chòi của chị. Vài bà dì thương xót, phụ chị ủ, ẵm, pha sữa cho nó! Theo kinh nghiệm của họ, thằng bé sinh ra chưa tới một tháng. Đôi người đoán non, đoán già, ai mà bỏ con chắc cũng có nỗi khổ! Người thì rửa kẻ nào ác đức, "núm ruột" mà còn đem bỏ, nhờ chị Hai không tới kịp, nó chết thì sao? Duy có chị Hai không bàn tán cũng chẳng ý kiến gì, chị ngồi yên lặng bên cạnh thằng bé, sờ nhẹ cánh tay của nó như sợ làm nó đau! Nhìn vết kiến lửa cắn chưa phai, chị ứa nước mắt!

Vốn đã nghèo, chị Hai tự nhiên "được thêm" cái khổ! Bởi chị ăn hà tiện được, nhưng sữa cho thằng bé thì hà tiện làm sao? Bị cái tật ở chân, chị đi đứng đã khó khăn, còn ẵm thêm thằng bé! Nhiều người lắc đầu xót thầm cho chị. Bây giờ chị Hai kiếm luôn cái nghề lượm ve chai. Thấy cái gì có thể bán được, chị nhặt nhạnh đem về. Bà con thương chị, có cái nồi nhôm bẽ, hũ. lọ... cũng kêu chị để cho! Coi như cách phụ chị nuôi con bởi bà con ai cũng nghèo chứ khá giả gì đâu?

Vất vả, thiếu thốn như thế nhưng thằng bé bụ bẫm, ít bệnh vặt! Trộm vía trời thương nó, nó háo sữa và lớn lên thấy rõ. Năm nó giáp thôi nôi có ông người Hoa ở xóm chợ nhà toàn con gái, không con trai ngờ ý muốn xin nó làm con! Ông hứa nếu chị Hai đồng ý, ông cho chị Hai tiền đủ mua ba công đất hẳn hoi! Nhiều người khuyên chị nên cho

nó đi đỡ khổ thân chị, thân nó cũng hưởng sung sướng! Ba công đất đâu có ít ỏi gì? Với người như chị Hai, đó là niềm mơ ước! Nhưng chị Hai không giải thích hay trả lời gì, chị chỉ lắc đầu khi nhìn nụ cười của nó!!!

Năm tháng trôi qua, thằng bé tới tuổi đi học. Chị Hai càng vất vả, chị làm không ngừng tay! Miếng đất nhỏ sau nhà chị biến thành vườn rau. Gà gáy sáng, chị đã ra đó. Có lẽ thấu hiểu lòng chị, thằng bé Hải (tên chị đặt cho nó) học rất giỏi. Ngoài giờ học, nó không chạy giỡn như bao đứa trẻ khác. Chị đi đâu, nó theo đó như bóng với hình! Chị làm gì, nó cũng phụ. Năm nó mười một tuổi được lãnh thưởng học sinh giỏi toàn trường cuối cấp. Chị Hai nghỉ bắt cua một bữa, diện cái áo mới nhất đi coi con nhận thưởng! Nhìn nó đứng trên bục cao mà chị thầm hạnh phúc! Chị nghĩ không biết nó có nhận ra chị giữa đám người lố nhố thể này không?

Buổi lễ tan, nó ôm phần thưởng chạy ào tới chị, hỏi :

- Má đứng lâu mệt không Má?

Chị lắc đầu cười, lau mồ hôi trên trán rồi lật đật lấy chai nước đem theo đưa cho nó uống. Sau lưng chị có tiếng xì xào:

- Thằng nhỏ trắng trẻo, lớn con đẹp trai mà Má nó nhìn thấy ghê vậy? Đúng là Mẹ cú để con tiên!

Một tiếng khác đáp lời:

- Con đâu mà con, lượm đó. Bả làm gì mà để được vậy? Thằng nhỏ vô phước xui khiến gặp bà sống khổ muốn chết! Gặp người khác thì đỡ chút!!!

Chị hai bần rần tay chân, nụ cười tắt hẳn, chị nói với thằng Hải :

- Trễ rồi, về thôi con; Má còn nhỏ đám rau chiều nay!

Đang đi, thằng Hải chợt hỏi chị:

- Má, người ta nói Má lượm con phải không Má?

Điều chị hai sợ nhất cuối cùng đã xảy vào lúc này. Chị đã biết trước có ngày này, nhưng không ngờ nó sớm thế! Chị chảy nước mắt gật đầu. Thằng Hải hỏi chị tiếp:

- Má con là ai, sao bỏ con hả Má?

Chị hai lắc đầu nói trong nước mắt:

- Má không biết... Nhưng Má biết Má thương con hơn mọi thứ trên đời!!!

Thằng Hải cắn môi im lặng rồi hỏi tiếp:

- Sao má khóc vậy Má?

Chị lấy tay áo lau nước mắt nói:

- Con lãnh thưởng, Má mừng, Má khóc, ráng học cho sau này đỡ khổ, nghe con! Đừng có dốt, không biết chữ như Má, cực khổ lắm!

Thằng Hải nhìn mặt chị nói một cách mạnh dạn:

- Má đừng buồn, đừng khóc nữa Má. Con lớn, con đi làm kiếm tiền, cất nhà đẹp cho Má ở nghe Má!

Chị xoa đầu nó cười...

Học hết cấp hai ở xã, Hải phải lên thị trấn đi học, vì xã không có trường trung học! Từ thị trấn về nhà hết tám cây số, thương con, chị Hai kêu nó ở trọ trong ký túc xá, để khỏi phải đạp xe hằng ngày vất vả! Nó kiên quyết lắc đầu! Ngày hai buổi, nắng hay mưa, nó cũng đạp xe đi về như thế. Ngoài giờ học, công việc vườn rau nó làm thay chị. Nhưng năm nào nó cũng đạt danh hiệu học sinh giỏi! Hàng xóm hay lấy nó làm gương cho con mình! Người ta mừng cho chị có chỗ dựa an ủi tuổi già. Nó không cho chị bắt cua nữa, nhưng những buổi sáng nó đi học, chị vẫn lén lút đi! Chị muốn chất bóp thêm để cho nó ăn học, bởi chị nghe người ta bảo, học trên Sài-Gòn tốn kém lắm!

.....

Sáng hôm nay, đầu xóm, tụi con nít "bu" lại, nhìn ngó chỉ trở một cái xe hơi đang đậu. Trong xe, ở băng ghế sau còn có một bà ăn bận thật đẹp, người cứ thơm phưng phức! Phía trước bên lề, có một bà kia đang hỏi lũ nhỏ nhà chị Hai Cua Đồng ở đâu, chỉ giúp bà, bà cho tiền mua bánh! Gì chứ, chị Hai Cua Đồng, ai mà không biết, thế là lũ nhỏ nhao nhao chỉ trở! Một lát sau thì chiếc xe dừng trước nhà chị Hai. Bà kia nói với người đàn bà ngồi băng ghế sau:

- Dạ em hỏi kỹ rồi bà chủ, không sai đâu!. Cậu nhỏ bây giờ học lớp mười. Mười sáu tuổi ạ! Ở xóm này, ai cũng biết chị ấy lượm được con nít! Em đã điều tra rõ ràng rồi!

Người đàn bà đẹp thờ dãi, đưa khăn lên lau giọt nước mắt vừa tràn ra.

Buổi trưa, thằng Hải đi học về nhà như thường lệ. Điều đập vào mắt nó là cái xe hơi đang đậu trước sân. Chưa hết ngạc nhiên, bước vào nhà, nó thấy Má nó đang khóc. Kế bên có một người đàn bà lạ cũng đang sụt sùi. Bên bộ ván có một người đàn ông và một người đàn bà nữa đang ngồi. Khi nó bước vô nhà thì bà đó nói:

- Dạ, cậu Hải về kìa bà chủ!

Nó cười nón, gật đầu chào theo thông lệ và hướng ánh mắt về chị Hai, thay câu hỏi ai vậy? Bởi xưa giờ, trừ người ta đến mua rau nhà nó, có khách bao giờ đâu mà mua rau cũng đâu ai sang trọng vậy?

Chị Hai kêu nó:

- Đi rửa mặt cho mát rồi vô Má biểu.

Khi nó trở vô, chị kéo nó ngồi xuống kế bên nói:

- Dì này là Má ruột của con đó! Má ruột của con tim con vất vả lắm! Lại gọi Má đi con!!!

Nói tới đó thì chị Hai nghẹn lời, vì nước mắt! Người đàn bà kia òa khóc lớn và nắm tay nó nói:

- Má xin lỗi con, không phải Má bỏ con đâu! Bao năm nay Má ăn không ngon, ngủ không yên, kiếm tìm con!!!

Thằng Hải nghe như đất dưới chân nó sụt xuống vậy. Dù từ lâu, nó hiểu nó không do chị Hai sinh ra, nhưng nó không ngờ rằng Má ruột đến tìm nó trong hoàn cảnh này! Trong lơ mơ, giữa những đoạn kể đứt quãng vì nước mắt của người Má ruột, nó nghe câu được câu mất là:

- Má con nhà giàu, sống cùng Cha và Mẹ kế! Má thương Ba con từ thời đi học, nhưng Ba con nhà nghèo. Bà Mẹ kế muốn Má lấy cháu ruột của bà ta; vì gia sản của ông ngoại! Khi Má sinh ra con, vì sợ ông ngoại, Má phải giao con cho bà ta! Bà ta nói sẽ đưa con cho người khác nuôi giùm, nhưng thật sự bà ấy sai người vớt con đi! Sau đó, cả gia đình ngoại con đi nước ngoài. Trời thương, cuối cùng Ba Má gặp lại nhau! Sau khi Mẹ kế qua đời, ông ngoại con cũng hiểu ra, không ngăn cản như trước. Hiện con còn có thêm một đứa em trai nữa! Khó khăn lắm Má mới tìm được tung tích con. Vì ông ngoại con bệnh già, nên Ba con không về cùng Má được! Gặp lại con như vậy, ông ngoại với Ba con mừng lắm! Con thương Má, đừng trách Má tội nghiệp!!!

Khi Má ruột kể thằng Hải nghe như vậy, chị Hai tới cái tủ thờ, lục lọi gì đó. Khi nó quay qua hỏi chị Hai:

- Như vậy là sao hả Má?

Chị Hai mếu máo nói:

- Đúng rồi đó con, Má con nói đúng, cái bót son của con và cái lắc bạc đeo ở chân con. Khi Má mang con về không cho ai biết bí mật này hết! Má gói giữ đây, định con lớn, giao cho con để con biết gốc tích của mình! Má con khổ bao năm nay rồi!!!

Hải ngỡ ngàng sự thay đổi khi cuộc đời mình tự nhiên có thêm bà Má, Ba, em trai! Trước khi Má ruột đi về, Ba nói chuyện điện thoại với nó, bảo sẽ nhanh chóng đón nó qua đó cho trọn gia đình! Nó mừng vì mình có gia đình như bao người chứ không bơ vơ!!! Xóm làng ai cũng vui lây. Một bước sung sướng, con nhà giàu. Nhưng nhiều lần nó cũng dò ý chị Hai khi nó đi rồi chị làm sao? Nó hy vọng chị ngăn cản nó! nhưng lần nào chị cũng nói:

- Đi đi con, cho có tương lai! Qua đó được ăn học, đỡ cực khổ, sống với Má mười mấy năm cực khổ rồi con!!! Ráng học thành người, trả hiếu Má chưa muộn, Má còn khỏe, Má lo được, không sao hết con, còn chòm xóm bà con...

Nó cũng yên tâm phần nào vì không thấy chị Hai buồn phiền gì hết. Nhưng có một lần, nó đi học về sớm, khi ra vườn, nó thấy chị Hai vừa tưới rau, vừa quệt nước mắt. Cái dáng xiêu vẹo của chị in trong trời chiều như một dấu chấm hỏi!!!

Má nó về, dẫn nó đi làm thủ tục. Sau khi đi tới đi lui cũng thở phào nhẹ nhõm khi cầm trên tay cái visa. Chiều ngày mai thì nó theo Má về gia đình thật của mình! Nhưng sao nó không thấy vui hay háo hức như nó nghĩ. Ngược lại, nó thấy như nó đang đánh mất cái gì đó quý lắm!!! Nó ngồi trước sân, miên man suy nghĩ, nhìn ra cây xoài đang ra trái non. Nó thấy lại hình dáng ngày xưa của mình với Má! Hai Má con cùng trồng rau. Nó nhớ cái dáng xiêu vẹo khi Má xách thùng nước, nhớ đôi tay Má chai sần và đầy vết cưa kẹp chứ không mềm mại, mát rượi như tay Má ruột nó! Bỗng tiếng chị Hai vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của nó:

- Ngồi chi ngoài đó gió lạnh đó con. Tranh thủ ngủ sớm, mai Má con xuống đón sớm đó. Vô đây Má có chút chuyện dặn con.

Khi nó ngồi ngay ngắn trên bộ ván, chị Hai miệng nói, tay kéo cổ nó xuống:

- Sợi dây chuyền này Má tính để dành cho con sau này đi học, có cần thì dùng! Bây giờ, Má nghĩ không cần nữa rồi. Má cho con làm kỷ niệm! Má biết Má con dư giả nhưng vạn nhất, chuyện gì con cũng có cái phòng thân! Má nghe mấy dì ngoài chợ nói xứ đó lạnh lắm! Con nhớ cẩn thận sức khoẻ, con hay bị khò-khè khi chuyển gió! Mới lại, về bên đó, ăn nói từ tốn, ngoan ngoãn cho người ta thương ha con! Cố gắng học nghe con!!!

Thằng Hải "nghe" vài giọt nước nhỏ lên cổ và giọng Má đang nghẹn lại, nó biết Má đang khóc! Nó an ủi:

- Dạ, con biết rồi Má. Nhưng sợi dây Má giữ đi, phòng thân có mình Má bên đây, lỡ Má đau bệnh. Con đi vài năm, con về với Má liền!!!

Miệng nói, tay nó lần muốn tháo sợi dây chuyền ra. Chị Hai giơ tay ngăn lại, nói tiếp:

- Đừng lo cho Má, từ đó tới giờ Má cũng sống vậy. Má con có ngờ ý gởi cho Má số tiền ở trong ngân hàng phòng thân! Nhưng Má bảo không sao, để số đó lo cho con học hành! Giờ nhà mình cũng đâu khó khăn như xưa!!!

Sáng sớm, khi Má ruột xuống đón Hải đi, bà con lại đến đưa tiễn, chúc nó lên đường bình an! Ai cũng ngỡ chị Hai sẽ khóc lóc, nhưng trái với thông lệ; chị tươi cười vui vẻ, giống như thằng Hải đi học bao ngày chứ không phải là đi xa không biết bao lâu mới về! Khi xe chạy rồi, bà con ai về nhà nấy, chỉ còn duy nhất chị, chị ngồi bệt ngoài sân, dựa vô góc xoài nức nở khóc!!!

Xe Chạy tới Bình-Chánh, ngoại ô Sài-Gòn, Má thằng Hải nói:

- Chút về tới khách sạn, ăn xong, kiểm tra hành lý rồi Má con mình ra sân bay. Con đừng lo cho Má con nhiều. Má mang ơn chị ấy không hết, Má không để chị ấy thiếu thốn hay thiệt thòi gì đâu! Mỗi năm, Má sẽ gửi tiền để chị ấy không phải vất vả, con yên tâm đi, vài năm con về thăm chị ấy!!!

Thằng Hải nhìn Má nó rồi nói:

- Má kêu xe dừng lại chút được không Má? Con khát nước quá! Con muốn nghỉ mệt chút, con đi xe không quen!!!

Xe tấp vô một cái quán võng bên lề. Sau khi uống nửa ly nước, thằng Hải tự nhiên xoay qua Má nó, nói một hơi như sợ ai cướp lời nó:

- Má... con không giận, không buồn gì Má hết, con vui vì con biết hồi xưa Má không phải vứt con như con nghĩ! Gặp má, con mừng lắm, bởi con có cội có nguồn! Con thương Má nhiều vì con biết bao năm nay Má tìm kiếm con vất vả, buồn rầu, lo lắng cho số phận con! Nhưng... con thương Má của con hơn, Má không có con, Má còn có Ba, có em. Còn Má con có một mình con! Khi nào Má con không còn nữa, con sẽ về bên Má. Má... con xin lỗi Má!

Trong khi Má thằng Hải còn đang chưa biết phải làm sao trước chuyện bất ngờ như vậy, thì nó chạy ào qua thanh chắn phân cách hai làn xe...

- Hải! Hải!!!

Nó đưa tay vẫy chiếc xe đồ ngược chiều mà không thèm nhìn coi xe đi tỉnh nào? Nó nhảy phóc lên xe! Xe chạy đi trước sự ngỡ ngàng của Má nó bên kia lề và chú tài xế đang cố băng qua đường về phía nó !!!

Trời về chiều, những tia nắng từ hướng tây chiếu xuống cái sân trước nhà. Bếp núc lạnh tanh dù sáng giờ, chị Hai chưa có hạt cơm bỏ bụng! Chị ngồi trong góc bếp hàng mấy giờ đồng hồ. Chị muốn đứng dậy đi ra sau vườn làm gì đó, nhưng tay chân chị bủn rủn, không có sức lực! Chị thầm nghĩ: "*Giờ này, chắc Hải đang ngồi trên máy bay như mấy bà ở chợ nói!*". Chị tự dặn lòng phải mừng cho con, chứ sao mà ngồi ủ-rũ như vậy? Chợt chị nghe nhà trên có tiếng động, sợ con mèo mun nhảy lung tung như thường ngày, làm đổ bể cái gì, chị níu cây cột đứng lên, cố nheo mắt nhìn coi! Có cái bóng đen che ngang trước cửa nhà và tiếng thằng Hải gọi như bao lần đi học về:

- Má ơi!

Chị quy chân xuống, môi cười mà nước mắt tuôn như mưa! Ngoài sân, trời về chiều, gió ngoài sông thổi nhẹ từng cơn !!!